மாம்சத்தில் தேவன்

ராய் லேனியர்

இருபது நூற்றாண்டுகளாக மனிதர்களிடையே, நசரேயனாகிய இயேசு ஒரு அற்புதமாகவே இருந்திருக்கின்றார். அவரது நண்பர்கள் அவரைப் பாவமற்ற தேவ குமாரன் மற்றும் மனிதர்களின் பாவங்களில் இருந்து அவர்களை மீட்பவர் என்ற வகையில் அன்புகூர்ந்து, ஆராதித்தனர். பல்வேறு அளவுகளில் அவிசுவாசிகளாயிருந்த அவரது எதிரிகள் அவரது நற்பெயருக்குக் கேடுண்டாக்க எண்ணற்ற அளவில் வீண் முயற்சிகள் செய்தனர், ஆனால் ஒவ்வொரு கண்ணோட்ட வகையிலும் அவர் மனிதர்களுக்கு மேலானவர் என்று ஒப்புக் கொள்ளும்படி நிர்பந்திக்கப் பட்டனர்.

அவர் தமக்கு முன்னும், தம் காலத்திலும் இருந்த யாரைப் போலும் இல்லாத தனிச் சிறப்பான வகையில் வாழ்ந்தார். அவரது போதனையானது செயல்முறையிலும், கருத்தடக்கத்திலும் எந்தக் காலத்திலும் உள்ள மற்ற எந்த மனிதருடைய போதனையைக் காட்டிலும் உயர்வானதாக இருந்தது. அவரது பணிகள் உண்மையாகவே தேவனுடைய பணிகளாய் இருந்தன. அதிகமான தடைகளும், கெடுக்கும் நோக்கமும் கொண்ட எதிர்ப்புகளும் இருந்த போதிலும், அவரது செல்வாக்கானது அதிகமான மக்களால் உணரப்பட்டு, அவருக்கு முன்பும் அவரது காலத்திலும் வாழ்ந்த மற்ற எந்த மனிதரைக் காட்டிலும் அதிகமான நன்மைக்கு வழி நடத்தியுள்ளது.

துன்மார்க்கரான மனிதர்களும் அவிசுவாசிகளும் இந்த உண்மைகளுக்குப் பல்வேறு வழிகளில் காரணம் காட்ட முயற்சி செய்துள்ளனர், ஆனால் திருப்தியளிக்கக் கூடிய விளக்கம் ஒன்றே ஒன்று தான் உள்ளது. கபடமற்ற இஸ்ரவேலரான ஒருவரின் வார்த்தைகளில் இந்த எளிய, உயர்வான விளக்கம் உள்ளது: "ரபீ, நீர் தேவனுடைய குமாரன்" (யோவா. 1:49அ; வ. 47ஐக் காணவும்). வேதவசனங்களின் போதனைப்படி நாசரேத்தூர் இயேசு தேவனாக - மாம்சத்தில் தேவனாக, மாம்சமான தேவனாக, மாம்சத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவனாக இருந்தார்.

அவர் தேவனாயிருந்தார் என்று தீர்க்கதரிசிகள் கூறினார்கள்

ஏசாயா

இயேசு பிறப்பதற்கு நூற்றுக்கணக்கான ஆண்டுகளுக்கு முன்பு, ஏசாயா "இதோ, ஒரு கன்னிகை கர்ப்பவதியாகி ஒரு குமாரனைப் பெறுவாள்" (ஏசா. 7:14) என்று கூறினார். இயேசு பிறந்த போது இந்த தீர்க்கதரிசனம்

நிறைவேறிற்று என்று மத்தேயு கூறினார் (மத். 1:22). "இம்மானுவேல்" என்ற வார்த்தை "தேவன் நம்மோடு இருக்கிறார்" என்று அர்த்தப் படுவதாக அவர் நமக்காக விளக்கப்படுத்தினார் (மத். 1:23). இவ்விதமாக, ஏசாயா மற்றும் மத்தேயு ஆகியோரின்படி இயேசு, ''தேவன் நம்மோடிருக்கிறார்'' என்பவரானார்.

அவரது வருகையை ஏசாயா மீண்டும் பின்வரும் வார்த்தைகளில் முன்னுரைத்தார்:

> *நமக்கு ஒரு பாலகன் பிறந்தார்; நமக்கு ஒரு குமாரன் கொடுக்கப் பட்டார்; கர்த்தத்துவம் அவர் தோளின் மேலிருக்கும்; அவர் நாமம் அதிசயமானவர், ஆலோசனைக் கர்த்தா, வல்லமையுள்ள தேவன், நித்திய பிதா, சமாதானப் பிரபு என்னப்படும் (ஏசா. 9:6).*

தாவீதின் அரியணையில் அமர வேண்டியவராயிருந்தவர் "வல்லமையுள்ள தேவன்" என்று இந்தக்கூற்றில் இருந்து நாம் அறிகின்றோம். மரியாள் ஒரு குமாரனைப் பெற்று அவருக்கு இயேசு என்று பெயரிட வேண்டும் என்று காபிரியேல் தூதன் கூறிய போது இந்தத் தீர்க்கதரிசனத்தைச் சந்தேகமின்றி மறைமுகமாகச் சுட்டிக்காட்டினார் (லூக். 1:31). ''அவர் பெரியவரா யிருப்பார், உன்னதமானவருடைய குமாரன் என்னப்படுவார்; கர்த்தராகிய தேவன் அவருடைய பிதாவாகிய தாவீதின் சிங்காசனத்தை அவருக்குக் கொடுப்பார்" (லூக். 1:32). மரியாளின் மகன் "உன்னதமானவருடைய குமாரன்" என்று அழைக்கப்பட வேண்டியவராயிருந்தார், ஏனென்றால் அவரே ஏசாயா தீர்க்கதரிசனத்தின் "வல்லமையுள்ள தேவனாக" இருந்தார்.

மீகா

தீர்க்கதரிசியான மீகா, "எப்பிராத்தா என்னப்பட்ட பெத்லகேமே, நீ யூதேயாவிலுள்ள ஆயிரங்களுக்குள்ளே சிறியதாயிருந்தும், இஸ்ரவேலை ஆளப் போகிறவர் உன்னிடத்திலிருந்து புறப்பட்டு என்னிடத்தில் வருவார்; அவருடைய புறப்படுதல் அநாதி நாட்களாகிய பூர்வத்தினுடையது" (மீகா 5:2) என்று கூறினார். கிறிஸ்து எங்கே பிறக்க வேண்டியதாயிருந்தது என்று ஏரோது கேட்ட பொழுது, பிரதான ஆசாரியர்களும் வேதபாரகர்களும் இந்த தீர்க்கதரிசன வசனத்திற்குத் திரும்பினார்கள். "யூதர்களின் ராஜாவாகப் பிறந்தவரை" (மத். 2:2-8) அவர்கள் காணும்படிக்கு ஏரோது ஞானிகளை பெத்லகேமுக்கு அனுப்பவும், இந்த தீர்க்கதரிசனமே காரணமாயிற்று. மீகாவின் கூற்றுப்படி, யூதர்களின் ராஜாவாவதற்குப் பிறந்த இவர் என்றென்றுமிலிருந்து என்றென்றைக்கும் வரைக்கும் இருக்கின்றார். எந்த ஒரு சிருஷ்டியைக் குறித்தும் இப்படிக் கூறப்பட முடியாது; சிருஷ்டிகரைப் பற்றி மட்டுமே இப்படிப்பட்ட சொற்றொடர்களினால் விவரிக்க முடியும். இவ்விதமாக, தீர்க்கதரிசனத்தின்படி அவர் தேவனென்று உணரப்பட்டவர் ஆவார்.

தாம் தேவனென்று இயேசு உரிமை கோரினார்

யூதர்களின் பொதுக் கருத்து

இயேசு தேவனாயிருக்கிறவரென்ற உரிமைகோருதலை நிரூபிக்க வேத வசனங்களைக் குறிப்பிட்டுக்காட்டுவதற்கு முன் மேசியா என்பதற்கான யூதர்களின் பொதுக் கருத்தை நன்கு அறிவது நமக்குத் தேவை. இந்த யூத எண்ணமானது அவர்களின் சொந்த உறுப்பினரான டிரைபோ என்பவர் ஜஸ்ட்டின் மார்ட்டியருடன் (c. 110-c.165) நடத்திய அவரது விசேஷித்த உரையாடலில் விளக்கியுரைக்கப்பட்டது:

> *... இந்தக் கிறிஸ்து காலங்களுக்கு முன்னதாகவே தேவனுடன் இருந்தார் என்பதும், அவர் மனிதனாகப் பிறந்து வருவதற்குத் தம்மை ஒப்புக் கொடுத்திருந்தும், மனிதரின் மனிதராய் இருக்கவில்லை என்பதும் [ஆகிய இவ்வுறுதிப்பாடானது] என்னைப் பொறுத்தமட்டில் வெறும் முரண்பாட்டு மெய்யுரையாக மட்டுமின்றி, மதியீனமான தாகவும் தோன்றுகின்றது.[1]*
>
> *அவர் ஒரு மனிதராய் இருந்துள்ளார் என்றும், தேர்ந்தெடுக்கப் படுதலினால் அபிஷேகிக்கப்பட்டுள்ளார் என்பதும், அதன் பிறகு கிறிஸ்துவானார் என்பதும் என்னைப் பொறுத்தமட்டில் அறிவுக்குப் பொருத்தமாய்ப் பேசுவதாகத் தோன்றுகின்றது .... ஏனெனில் நாம் யாவரும் கிறிஸ்து மனிதர்களில் ஒரு மனிதனாக [பிறப்பார்] என்றும், அவர் வரும் போது எலியா அவரை அபிஷேகம் செய்வார் என்றும் எதிர்பார்க்கின்றோம். ஆனால் இந்த மனிதர் கிறிஸ்துவாகத் தோன்ற வேண்டுமென்றால், இவர் மனிதர்களில் ஒரு மனிதனாய் [பிறந்ததாக] உறுதியாக அறியப்பட வேண்டும்; ஆனால் எலியா இன்னும் வராதிருக்கின்றார் என்ற சூழ்நிலையிலிருந்து, இந்த மனிதர் அவரல்ல [கிறிஸ்துவல்ல] என்று நான் உய்த்துணருகின்றேன்.[2]*

இயேசுவின் காலத்தில் யூதர்கள் இந்த நம்பிக்கையைக் கொண்டிருந்தார்கள் என்பது மத்தேயு 22:41-45ல் பதிவு செய்யப்பட்டுள்ள ஒரு நிகழ்ச்சியிலிருந்து காணப்படுகின்றது:

> *பரிசேயர் கூடியிருக்கையில், இயேசு அவர்களை நோக்கி, கிறிஸ்துவைக் குறித்து நீங்கள் என்ன நினைக்கிறீர்கள், அவர் யாருடைய குமாரன்? என்று கேட்டார். அவர் தாவீதின் குமாரன் என்றார்கள். அதற்கு அவர்: அப்படியானால், தாவீது பரிசுத்த ஆவியினாலே அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்கிறது எப்படி? நான் உம்முடைய சத்துருக்களை உமக்குப் பாதபடியாக்கிப் போடும் வரைக்கும் நீர் என்னுடைய வலது பாரிசத்தில் உட்காரும் என்று கர்த்தர் என் ஆண்டவரோடே சொன்னார் என்று சொல்லியிருக் கிறானே. தாவீது அவரை ஆண்டவர் என்று சொல்லியிருக்க, அவனுக்கு அவர் குமாரனாயிருப்பது எப்படி என்றார்.*

தாவீது தமது பின் வழித் தோன்றலை "ஆண்டவர்" என்று ஏன் அழைத்தார் என்பதற்கு யூதர்களால் விளக்கம் தர முடியாமல் போனது ஏன்? அவர்கள் மேசியாவை தாவீதின் குடும்பத்தில் "மனிதப் பெற்றோர்களுக்குப் பிறக்கும் ஒரு மனிதராக" எதிர்பார்த்தனர் என்பதே இதற்கு எளிய பதில் ஆகும். அவர் மாம்சத்தில் தேவன் (தாவீதின் பின் சந்ததியில் மாம்சமானவர்) என்று போதித்த வேதவசனங்களை அறிந்திருந்தால், இந்தக் கேள்விக்கு அவர்களால் பதில் அளிக்க முடிந்திருக்கும்.

யூதர்களின் கருத்து மதிப்பீட்டின்படி, ஒருவர் தம்மை கிறிஸ்துவாகிய மேசியா என்று உரிமைகோருதலானது மாபெரும் பாவம் ஒன்றுமல்ல. அது போலவே யாரையாகிலும் கிறிஸ்து என்று விசுவாசிப்பதிலும் குற்றம் எதுவும் இல்லாதிருந்தது. மத். 9:27ல் பார்வையற்ற இரு மனிதர்கள் இயேசுவைத் "தாவீதின் குமாரனே" என்று அழைத்தனர்; மத். 15:22ல், கானானியப் பெண்ணும் இதையே செய்தாள். "வெற்றிகரமான பிரவேசம்" என்று அழைக்கப்படும் பயணத்தில் இயேசு எருசலேமுக்குள் பிரவேசித்த பொழுது அவருக்கு முன் சென்ற திரளான கூட்டத்தார், "தாவீதின் குமாரனுக்கு ஓசன்னா" (மத். 21:1-17) என்று கூறினர். "தாவீதின் குமாரன்" என்ற சொல் விளக்கமானது இதே வழிமுறையில் மத். 21:9 மற்றும் 22:42 ஆகியவற்றில் பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. திரளான கூட்டத்தார் அவரை "தாவீதின் குமாரன்" என்று அழைத்தனர், ஆயினும் வெகு சொற்பப் பேர்தான் அவரை தேவனுடைய குமாரன், மாம்சத்தில் தேவன் என்று விசுவாசித்தனர். சில நாட்களுக்குப் பிறகு, அவர் தேவனுடைய குமாரன் என்று கூறியதில் தேவதூஷணம் கூறினார் என்று அவரை ஆக்கினைக்குள்ளாக்கிய தலைவர்களுடன் அவர்கள் சேர்ந்து கொண்டனர்.

இயேசுவின் உரிமைகோருதல்

இவை எல்லாவற்றையும் மனதில் கொண்டு, இயேசு தம்மை தேவனென்று அழைத்துக் கொண்டதைக் கவனிப்போம். அவர் "மனுஷ குமாரன்" என்பதை "மனிதன்" என்று அர்த்தப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தியதைப் போலவே "தேவ குமாரன்" என்ற சொல் விளக்கத்தை "தேவன்" என்று அர்த்தப் படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்தினார். யோவான் 5:17, 18ல் நாம் பின்வருமாறு வாசிக்கின்றோம்:

> இயேசு அவர்களை நோக்கி: என் பிதா இதுவரைக்கும் கிரியை செய்து வருகிறார், நானும் கிரியை செய்து வருகிறேன் என்றார். அவர் ஓய்வுநாள் கட்டளையை மீறினதுமல்லாமல், தேவனைத் தம்முடைய சொந்தப் பிதா என்றுஞ் சொல்லித் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கினபடியினாலே, யூதர்கள் அவரைக் கொலை செய்யும்படி அதிகமாய் வகை தேடினார்கள்.

யூதர்கள் தங்களைத் தேவனுடைய புத்திரர்கள் என்று அழைத்துக் கொண்டனர், மற்றும் அவர்கள் தேவனைத் தங்களுடைய பிதா என்றும் அழைத்தனர் (யோவா. 8:41). நிச்சயமாகவே அவர்கள் தேவனை இயேசு தமது பிதா என்று அழைத்ததை மறுத்திருக்கக் கூடாது - ஆனால் அவர்கள்

அதை மறுத்தனர். ஏன்? இயேசு, "சொந்தப் பிதா" என்று பொருள்படும் சொற்றொடரைப் பயன்படுத்தியதே அவர்களின் மறுப்பாக இருந்தது, அதில் அவர் "தேவனுக்குச் சமமானவர்" என்ற கருத்து மறைந்திருந்தது. அவர் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கும் ஒரு சொற்றொடரைப் பயன்படுத்திய பொழுது, அது அவர் தம்மைத் தேவனென்று அழைத்துக் கொள்வதாகவே இருந்தது, அதை அவர்கள் தேவ தூஷணமாகக் கருதினர்.

யோவான் 8:53ஆ, 54ல் யூதர்கள் அவரிடத்தில், "உன்னை நீ எப்படிப்பட்டவனாக்குகிறாய்?" என்று கேட்டனர். இயேசு, "என்னை நானே மகிமைப்படுத்தினால் அந்த மகிமை வீணாயிருக்கும், என் பிதா என்னை மகிமைப் படுத்துகிறவர், 'அவரை உங்கள் தேவனென்று' நீங்கள் சொல்லுகிறீர்கள்" என்று பதில் அளித்தார். யூதர்கள் தங்கள் தேவனென்று அழைத்தவரை இயேசு தமது சரியானப் பிதா என்று அடையாளப் படுத்தினார். இது அவர் மற்ற எவரும் கொண்டிராத தனிச் சிறந்த வகையில் தாம் தேவனுடைய குமாரனாக இருந்தார் என்று கூறும் இன்னொரு வழிமுறை ஆகும். ஆகையால் அவர் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கினார்.

இயேசு தம்மைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று அழைத்துக் கொண்ட பொழுது, அவர் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கினார் என்று யூதர்கள் புரிந்து கொண்டனர். இது யோவான் 10:30-36ல் தெளிவாக்கப்படுகின்றது. "நானும் என் பிதாவும் ஒன்றாயிருக்கிறோம்" என்ற இயேசுவின் கூற்றானது ஒரு பலத்த மறுசெயலைக் கொண்டு வந்தது:

> ... அப்பொழுது யூதர்கள் மறுபடியும் அவர் மேல் கல்லெறியும்படி, கல்லுகளை எடுத்துக் கொண்டார்கள். இயேசு அவர்களை நோக்கி, நான் என் பிதாவினாலே அநேக கிரியைகளை உங்களுக்குக் காண்பித்தேன், அவைகளில் எந்தக் கிரியையினிமித்தம் என்மேல் கல்லெறிகிறீர்கள்? என்றார். யூதர்கள் அவருக்குப் பிரதியுத்தரமாக, நற்கிரியையினிமித்தம் நாங்கள் உன்மேல் கல்லெறிகிறதில்லை: நீ மனுஷனாயிருக்க, உன்னைத் தேவன் என்று சொல்லி, இவ்விதமாகத் தேவதூஷணஞ் சொல்லுகிறபடியினால் உன்மேல் கல்லெறிகிறோம் என்றார்கள். இயேசு அவர்களுக்குப் பிரதியுத்தரமாக: தேவர்களா யிருக்கிறீர்கள் என்று நான் சொன்னேன் என்பதாய் உங்கள் வேதத்தில் எழுதியிருக்கவில்லையா? தேவவசனத்தைப் பெற்றுக் கொண்டவர்களைத் தேவர்கள் என்று அவர் சொல்லியிருக்க, வேதவாக்கியமும் தவறாததாயிருக்க, பிதாவினால் பரிசுத்த மாக்கப்பட்டும், உலகத்தில் அனுப்பப்பட்டும் இருக்கிற நான் என்னைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று சொன்னதினாலே தேவதூஷணஞ் சொன்னாய் என்று நீங்கள் சொல்லலாமா?

இயேசு தம்மைத் "தேவனுடைய குமாரன்" என்று அழைத்துக் கொண்ட பொழுது, அவர் தம்மைத் தேவனுக்குச் சமமாக்கினார் என்று யூதர்கள் புரிந்து கொண்டது இவ்விடத்தில் தெளிவாய் அமைக்கப்பட்டுள்ளது.

இந்த உரிமைகோருதலே கடைசியில் அவரை அவருடைய மரணத்திற்கு வழி நடத்திற்று. யூதர்களின் ஆலோசனைச் சங்கத்திற்கு முன்பாக, "நீ கிறிஸ்துவானால், அதை எங்களுக்குச் சொல்" என்று அவர்

கட்டளையிடப்பட்டார். இதற்கு அவருடைய பதிலானது அவருடைய உரிமைகோருதலுக்கு எவ்வித சந்தேகத்திற்கும் இடம் அளிக்கவில்லை. கிறிஸ்து என்று ஒரு மனிதர் உரிமைகோருவதற்கு எதிரான நியாயப் பிரமாணம்/சட்டம் எதுவும் இல்லாதிருந்ததால் அவர்கள் ஒன்றும் செய்ய முடியாதிருந்தது. அடுத்து அவர், “அப்படியானால் நீ தேவனுடைய குமாரனா?” என்று கேட்கப்பட்டார். அவர், “ஆம், நான் அவ்வாறே யிருக்கிறேன்” என்று பதில் அளித்தார். இந்த உறுதிப்பாட்டைத் தொடர்ந்து யூதர்கள், “இனி வேறு சாட்சி நமக்கு வேண்டுவதென்ன? நாமே இவனுடைய வாயினாலே கேட்டோமே” என்று கூறினார்கள். (லூக். 22:66-71ஐ வாசிக்கவும்.)

பிறகு அவர்கள் அவரைப் பிலாத்துவின் முன்னிலையில் கூட்டிச் சென்றனர். அவர் தம்மை “கிறிஸ்து” என்ற ராஜாவாக்கிக் கொண்டார் என்பதே அவருக்கெதிராகக் கொண்டு வரப்பட்ட முதல் குற்றச் சாட்டாயிருந்தது. இந்தக் குற்றச்சாட்டு அவருக்குத் தண்டனையைப் பெற்றுத் தராது என்று அவர்கள் கண்ட போது, “எங்களுக்கு ஒரு நியாயப்பிரமாணமுண்டு, இவன் தன்னைத் தேவனுடைய குமாரனென்று சொன்னபடியினால், அந்த நியாயப்பிரமாணத்தின்படியே, இவன் சாக வேண்டும் என்றார்கள்” (யோவா. 19:7). அவர்களுடைய நியாயப் பிரமாணத்தின்படி, தேவதூஷணக் குற்றம் செய்த ஒருவர் மரண தண்டனைக்கு ஆளாக வேண்டும் (லேவி. 24:16). அவர் தம்மைத் தேவனுடைய குமாரன் என்று அறிக்கையிட்டதினால் தேவதூஷணம் கூறியதாக அவர்கள் குற்றப் படுத்தினார்கள் (மத். 26:63-66). எனவே, இயேசு தாம் தேவனுக்குச் சமமாயிருப்பதாக உரிமை கோரியதை நாம் காண்கின்றோம்; அவர் மாம்சத்தில் தேவனென்று தம்மை உரிமைகோரினார்.

அவர் தேவனாக இருந்தார் என்று அப்போஸ்தலர்கள் அறிவித்தனர்

இயேசு இப்பூமியில் இருக்கையில் அவரது அருகாமையில் இருந்த மனிதர்களாக - அவரது அற்புதங்களைக் கண்டும், மூன்றாண்டுகளுக்கும் மேலாக அவரது போதனைகளை நிலையாகக் கேட்டும் இருந்த மனிதர்களாக - அப்போஸ்தலர்கள் இருந்தனர். அந்த மனிதர்கள் அவர் கல்லறையிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்த பின் அவரைக் கண்டும் அவரோடு உண்டும் இருந்தனர். பின்னாளில் அவர்கள் பரிசுத்த ஆவியினால் ஞானஸ்நானம் பெற்றனர், அந்த ஆவியானவர் அவர்களைத் தவறின்றியும் காத்ததுடன், நமக்குச் செய்தியளிக்கும்படியான வசனங்களையும் அவர்களுக்குக் கொடுத்தார். இயேசு தேவனுடைய குமாரன், மாம்சத்தில் தேவன், மாம்சத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவன் என்று அந்த மனிதர்கள் கூறினார்கள்.

யோவான்

பிரியமான சீஷனான யோவான் ஒருவேளை, பிதாவுடன் நமது கர்த்தருக்குள்ள உறவை மிகவும் முழுமையாகப் புரிந்து மதித்திருந்தார். பரிசுத்த ஆவியானவரால் தவறற்ற விதத்தில் வழி நடத்தப்பட்ட அவர் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> *ஆதியிலே வார்த்தை இருந்தது, அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது; அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது. அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார். சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று; உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை. அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது, அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது ...*
>
> *அந்த வார்த்தை மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்; அவருடைய மகிமையைக் கண்டோம்; அது பிதாவுக்கு ஒரே பேறானவருடைய மகிமைக்கு ஏற்ற மகிமையாகவே இருந்தது (யோவா. 1:1-4, 14).*

இவ்விடத்தில் குறிப்பிடப்பட்ட "வார்த்தை" தேவத்துவத்தில் இரண்டாம் நபர் ஆவார். வார்த்தை இயேசுவாக ஆயிற்று. இந்த உண்மையானது வசனம் 14ல் கூறப்படுவதால் இதைப்பற்றி விவாதிக்கத் தேவையில்லை. ஆகையால், அவர் தேவனென்று நிரூபிப்பதற்கு இந்த வார்த்தையைப் பற்றி ஏற்படுத்தப்பட்ட கூற்றுக்களை நாம் முதலில் கவனிப்போம். இரண்டாவதாக, இந்த வார்த்தை தேவன் என்றும், மாம்சத்தில் வந்தபொழுது நாசரேத்தூர் இயேசு என்று அறியப்பட்ட தென்றும் நிரூபிக்கப்பட்டதைக் கவனிப்போம்.

வார்த்தையின் நித்தியத்துவமானது முதலாவது, "ஆதியிலே இருந்தது" என்ற சொற்றொடரால் குறிப்பிடப்படுகின்றது. மற்ற ஒவ்வொன்றும் இருக்கத் தொடங்கும் பொழுது வார்த்தையானது ஏற்கனவே "இருந்தது"; படைக்கப்பட்ட எந்த ஒன்றுக்கும் முன்னதாகவே அவர் இருந்தார். எனவே அவர் படைக்கப்பட்டவற்றின் ஒரு பாகமல்ல. அவர் நித்தியமானவராக இருக்கின்றார். தேவனைத் தவிர நித்தியமானது வேறெதுவும் இல்லை; ஆகையால் அவர் தேவனாக இருக்கின்றார்.

அடுத்ததாக, அவர் பிதாவுடன் இருக்கும் நிலையானது இவ்வசனப் பகுதியில் இருமுறை குறிப்பிடப்படுகின்றது: ''அந்த வார்த்தை தேவனிடத்திலிருந்தது"; "அந்த வார்த்தை ஆதியிலே தேவனோடிருந்தது." அதன் பிறகு, இன்றியமையாத மற்றும் தனிப்பட்ட தெய்வீகத்துவம் உறுதிப்படுத்தப்பட்டது: "அந்த வார்த்தை தேவனாயிருந்தது." கடைசியாக, பிதாவினிடத்திலிருந்து அவர் தனித் தன்மையுடையவராய் இருப்பது கூறப்படுகின்றது: ''அவர் ஆதியிலே தேவனோடிருந்தார்.'' இருவர் இருக்கின்றனர் மற்றும் அவர்கள் ஒவ்வொருவரும் "தேவன்" என்று மிகச் சரியாக அழைக்கப்படலாம் என்ற கருத்தை இவ்வார்த்தைகள் தரவில்லையென்றால் இவைகள் வார்த்தைகளின் புத்தி கூர்மையற்ற தாறுமாறான கலவையாகவே இருக்கும். "வார்த்தை தேவனாயிருந்தது", ஆயினும் அவர்

“தேவன்” என்று அழைக்கப்பட்டவருடன் இருந்தார்; இதன் விளைவாக ‘‘தேவன்’’ என்று இருவர் அழைக்கப்பட்டனர். இதற்கு மறுபுறத்தில் அவர்களின் ஒருமைப்பாட்டின் காரணமாக நாம், “ஒரே ஒரு தேவனே இருக்கின்றார்” என்று உண்மையாகக் கூற முடியும்.

மற்றும் இவ்வார்த்தை சிருஷ்டிகர் என்று கூறப்படுகின்றது: “சகலமும் அவர் மூலமாய் உண்டாயிற்று, உண்டானதொன்றும் அவராலேயல்லாமல் உண்டாகவில்லை.’’ இது அவர் படைப்பு யாவுக்கும் முன்னதாகவே இருந்தார் எனவே அவர் படைக்கப்பட்டவரல்ல என்பதை மறுபடியும் நிரூபிக்கின்றது. அவரது சுயமான இருப்பு மற்றும் அவரது வலியூட்டப் பட்ட மற்றும் ஒளி பொருந்திய வல்லமை ஆகியவை அடுத்த கூற்றில் எதிரொளிக்கப்படுகின்றன: “அவருக்குள் ஜீவன் இருந்தது, அந்த ஜீவன் மனுஷருக்கு ஒளியாயிருந்தது.” இதன்படி, அவரே ஜீவன் மற்றும் வெளிச்சம் யாவற்றுக்கும் ஆதார மூலமாய் இருந்தார். உண்மையிலேயே அவர் தேவனாக இருந்தார்.

இந்த வார்த்தையாக இருந்தவர், ‘‘மாம்சமாகி, கிருபையினாலும் சத்தியத்தினாலும் நிறைந்தவராய், நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார்.” மாம்சமானதில் அவர் தம்மை வார்த்தை, தேவன் என்று பண்பு படுத்திய அந்த இயல்புகள் எதையும் இழக்கவில்லை. “ஆபிரகாம் உண்டாகிறதற்கு முன்னமே நான் இருக்கிறேன்” (யோவா. 8:58) என்று அவர் கூறிய பொழுது மாம்சத்தில் அவர் தமது நித்திய இருப்பை உறுதிப்படுத்தினார். “பிதாவே, உலகம் உண்டாகிறதற்கு முன்னே உம்மிடத்தில் எனக்கு உண்டாயிருந்த மகிமையினாலே இப்பொழுது நீர் என்னை உம்மிடத்திலே மகிமைப் படுத்தும்” (யோவா. 17:5) என்று கூறியதின் மூலம் நாசரேத்தூர் இயேசு என்ற வகையில் அவர் பிதாவுடன் ஒன்றாயிருந்ததை அறிவித்தார்.

கர்த்தராகிய இயேசு கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்துவத்திற்கு மற்றும் ஒரு ஆதாரத்தை நாம் 1 யோவான் நிருபத்தில் காண்கின்றோம். பிரியமான அந்த அப்போஸ்தலர் 1:2ல், ‘‘அந்த ஜீவன் வெளிப்பட்டது; பிதாவினிடத் திலிருந்ததும், எங்களுக்கு வெளிப்பட்டதுமான நித்தியமாயிருக்கிற அந்த ஜீவனை நாங்கள் கண்டு, அதைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுத்து, அதை உங்களுக்கு அறிவிக்கிறோம்” என்று எழுதினார். இது யோவான் அவரது சுவிசேஷத்தில் கூறிய கூற்றைப் போன்றே உள்ளது. வெளிப்படுத்தப்பட்ட ஜீவன் எதுவோ அது நித்திய ஜீவனாயிருந்தது. அது முதலில் தேவனிடத்தில் இருந்தது, பிறகு அது நமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்டது. தேவனுடைய குமாரன் பிதாவினிடத்திலிருந்து, பிறகு நமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட தென்றால், அந்த நித்திய ஜீவன் தேவனுடைய குமாரனே என்று முடிவு செய்வதில் நாம் சரியானவர்களாய் இருக்க வேண்டும்; ஆனால் நாம் முடிவுகளைப் பெறும்படி விடப்படுவதில்லை. யோவான், “அன்றியும், நாம் சத்தியமுள்ளவரை அறிந்து கொள்வதற்குத் தேவனுடைய குமாரன் வந்து நமக்குப் புத்தியைத் தந்திருக்கிறாரென்றும் அறிவோம்; அவருடைய குமாரனாகிய இயேசு கிறிஸ்து என்னப்பட்ட சத்தியமுள்ளவருக்குள்ளும் இருக்கிறோம்; இவரே மெய்யான தேவனும் நித்திய ஜீவனுமாயிருக்கிறார்” (1 யோவா. 5:20) என்று கூறினார். இதிலிருந்து நாம், தேவனுடைய

குமாரனான பிதாவுடனிருந்த அந்த நித்திய ஜீவனே மாம்சத்தில் நமக்கு வெளிப்படுத்தப்பட்ட இயேசு கிறிஸ்து என்று அறியப்பட்டதாகக் கற்கின்றோம்/அறிந்து கொள்ளுகின்றோம்.

நமது தேடுதலை இவ்விடத்தில் முடித்தல் நன்று, ஏனெனில் தேவனுடைய குமாரனான இந்த இயேசு கிறிஸ்துவே மாம்சமாகி நமக்குள்ளே வாசம் பண்ணினார். "உண்மையான தேவனாக இருக்கிறார்" என்ற ஏவுதல் பெற்ற நேர்மறையான கூற்றை நாம் கண்டிருக்கின்றோம்.

பவுல்

இயேசுவின் தெய்வீகத்துவத்தைப் பற்றி எழுதிய இன்னொரு அப்போஸ்தலர் பவுல் ஆவார், இவருக்குக் கர்த்தர் பரலோகத்திற்குச் சென்ற பிறகு தரிசனமானார், மற்றும் இவர் (பவுல்) பிடிக்கப்பட்டு மனுஷர் பேசப்படாததும் வாக்குக் கெடாததுமான வார்த்தைகளைக் கேட்டார் (2 கொரி. 12:2-4). பின்வரும் சொற்றொடர்களில் இவர் இயேசுவை விவரித்தார்:

> *அவர் [இயேசு] தேவனுடைய ரூபமாயிருந்தும், தேவனுக்குச் சமமாயிருப்பதைக் கொள்ளையாடின பொருளாக எண்ணாமல், தம்மைத்தாமே வெறுமையாக்கி, அடிமையின் ரூபமெடுத்து, மனுஷர் சாயலானார். அவர் மனுஷரூபமாய்க் காணப்பட்டு, மரணபரியந்தம், அதாவது சிலுவையின் மரண பரியந்தமும் கீழ்ப்படிந்தவராகி தம்மைத் தாமே தாழ்த்தினார் (பிலி. 2:6-8).*

ஒரு காலத்தில் இயேசு தேவனுக்குச் சமமாய் இருந்தார் ஆனால் அவர் தம்மையே வெறுமையாக்கி அல்லது அந்தச் சமான நிலையை ஒப்புக் கொடுத்துத் தாழ்த்தினார் என்று பவுல் இவ்விடத்தில் கூறினார். இயேசு பூமியில் இருக்கையில் தேவனுக்குச் சமமானவராக, தேவத்துவத்தின் பரிபூரணமும், தேவனுடைய சகல வல்லமையும் தமக்குள் வாசம் பண்ணிய நிலையிலேயே இருந்தார். அவர் எவ்வகையில் தேவனுக்குச் சமமானவராயில்லாது இருந்தார்? அவர் மனிதர் சாயலாக்கப்பட்டார், மற்றும் ஒரு ஆவி என்ற தேவ சாயலற்றவராயிருந்தார், அவர் மனித குலத்துடன் தம்மை அடையாளப் படுத்திக் கொண்ட பொழுது அதை (தேவ சாயலை) ஒப்புக் கொடுத்தார். நாம் ஆராய்ந்து கொண்டிருக்கும் விஷயத்திற்கு - இயேசுகிறிஸ்து மனிதர் சாயலாக்கப்பட்ட தேவன் மற்றும் மாம்சத்தில் நம்மிடையே வாசம் பண்ணிய தேவன் என்பதற்கு - இதுவே விளக்கமாக உள்ளது. (எபி. 2:14-17ஐக் காணவும்).

மற்றும் பவுல் தேவனுடைய குமாரனைப் பற்றிப் பின்வருமாறு கூறினார்:

> *அவர் அதரிசனமான தேவனுடைய தற்சுரூபமும், சர்வ சிருஷ்டிக்கும் முந்தின பேறுமானவர். ஏனென்றால் அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது; பரலோகத்திலுள்ளவைகளும் பூலோகத்திலுள்ளவைகளுமாகிய காணப்படுகிறவைகளும் காணப்படாதவை*

> *களுமான சகல வஸ்துக்களும், சிங்காசனங்களானாலும், துரைத்தனங் களானாலும், அதிகாரங்களானாலும், சகலமும் அவரைக் கொண்டும் அவருக்கென்றும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. அவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர், எல்லாம் அவருக்குள் நிலைநிற்கிறது (கொலோ. 1:15-17).*

இயேசுவின் தெய்வீகத்துவத்தை விசுவாசியாதவர்கள் "சர்வ சிருஷ்டிக்கும் முந்தின பேறுமானவர்" என்ற சொற்றொடரை "முதலாவது படைக்கப் பட்டவர்" என்று அர்த்தப்படுத்துவதற்குப் பயன்படுத்துகின்றனர். அவர் "சர்வசிருஷ்டிக்கும் முந்தின பேறாக" இருப்பதற்குக் காரணம் என்ன என்பது அடுத்த கூற்றில் தரப்பட்டுள்ளது - ஏனென்றால் அவருக்குள் சகலமும் சிருஷ்டிக்கப்பட்டது. "முதற்பேறானவர்" என்பது வாரிசு உரிமை பெற்றவர் மற்றும் கர்த்தர் என்று அர்த்தப்படுகின்றது மற்றும் அது முதல் பிறந்தவர் என்றும் அர்த்தப்படுகின்றது. படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் இயேசுவே கர்த்தராயிருக்கின்றார், அவராலே எல்லாப் பொருட்களும் செய்யப்பட்டன. இது ஒரு நல்ல கருத்தை ஏற்படுத்துகின்றது; மற்ற விளக்கங்கள் அவ்வாறு ஏற்படுத்துவதில்லை. "அவர் எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர்" என்றால் படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் முந்தினவர் என்று அர்த்தப்படுத்துகின்றது. இது அவர் தமது தெய்வீகத்தில் படைக்கப்பட்ட எல்லாவற்றிற்கும் முந்தி ஏற்கனவே இருந்தார் என்று விவாதிக்கின்றது. "எல்லாம் அவருக்குள் நிலைநிற்கிறது." படைக்கப்பட்ட ஒன்றைப் பற்றி இவ்வாறு கூறப்பட முடியாது, ஆனால் எல்லாவற்றையும் படைத்தவரைப் பற்றியே இவ்விதத்தில் நேர்மையாகக் கூறலாம்.

அடுத்ததாக, சந்தேகம் அல்லது தவறான புரிந்து கொள்ளுதலை அனுமதிக்காத அளவு மிகத் தெளிவான பவுலின் கூற்று ஒன்றை நாம் கவனிப்போம். யூதர்களைப் பற்றிக் கூறும் பொழுது அவர், "... மாம்சத்தின்படி கிறிஸ்துவும் அவர்களில் பிறந்தாரே, இவர் என்றென்றைக்கும் ஸ்தோத்தரிக்கப்பட்ட சர்வத்திற்கும் மேலான தேவன்" (ரோமர் 9:5) என்று உரைத்தார். கிறிஸ்து அவரது யூத சந்ததியில் தரப்பட்ட மாம்சத்தில் அவர் தேவனாக இருக்கின்றார் என்பதே இதன் தற்போதைய மொழிபெயர்ப்பில் இவ்வசனப் பகுதியின் எளிய தனிச் சிறந்த கருத்தாக உள்ளது. அவர் தேவனாக இருக்கின்றபடியால், அவர் யூதர்களிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்ட, பெற்றுக் கொண்டிருக்கின்ற சாபங்களுக்கு மாறாக ஸ்தோத்திரங்களைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தகுதியுடையவராய் இருக்கின்றார்.

இயேசுவின் உயிர்த்தெழுதலானது அவர் தேவனுடைய குமாரன் அல்லது மாம்சத்தில் தேவன் என்பதற்கு மாபெரும் ஆதாரமாகும் என்று பவுல் கருதினார். பரலோகத்திலிருந்து தேவன், "இவர் என்னுடைய நேசகுமாரன்" என்று இருமுறை உரைத்தார் (மத். 3:17; 17:5; மாற். 9:7; லூக். 9:35ஐக் காணவும்), ஆனால் யூதர்கள் அவரை விசுவாசிக்க மறுத்தனர். ஒரு மனிதரும் ஒருபோதும் செய்திராத அப்படிப்பட்ட அற்புதங்களை இயேசு நிகழ்த்தினார், இருந்தாலும் அவர்கள் அவரை விசுவாசிக்கவில்லை. தேவனு டைய வாக்கில் அவர் தேவ குமாரன் என்று சாட்சியம் அளிக்கப்பட்டார்; ஆனால் இந்த சாட்சியத்தை ஏற்றுக் கொள்வதற்குப் பதிலாக, அதன் காரண

மாக அவர் தேவதூஷணம் செய்த வஞ்சகன் என்று அவரை அவர்கள் சிலுவையில் அறைந்தனர். பரலோகத்தின் மகா தேவன் பூமியின் மிக உயர்ந்த நீதிமன்றத்தின் தீர்ப்பை எதிர்மாறாக்கினார்; கிறிஸ்துவை மரித்தோரிலிருந்து எழுப்பியதினால் அவரைத் தமது குமாரன் என்று தேவன் அறிவித்தார்.

தேவனுடைய சுவிசேஷத்தைப் பற்றிப் பேசுவதில் பவுல் பின்வருமாறு எழுதினார்:

> *... இயேசு கிறிஸ்துவானவர், மாம்சத்தின்படி தாவீதின் சந்ததியில் பிறந்தவரும், பரிசுத்தமுள்ள ஆவியின்படி தேவனுடைய சுதனென்று மரித்தோரிலிருந்து உயிர்த்தெழுந்ததினாலே பலமாய் ரூபிக்கப்பட்ட தேவ குமாரனுமாயிருக்கிறார் (ரோமர் 1:4, 5).*

இவ்விடத்தில் பவுல் இயேசு கிறிஸ்துவைத் தேவனுடைய குமாரன் என்ற வகையில் நமது கர்த்தர் என்று குறிப்பிட்டார். இந்த குமாரன் தமது மனிதத்துவத்தைத் தாவீதின் மூலம் பெற்றிருந்தார், ஆனால் அவரது உயிர்த்தெழுதலானது அவர் மனிதருக்கு மேலானவர் என்று அறிவிக்கின்றது. அவர் தேவனுடைய குமாரன் என்று கூறியதற்காகச் சிலுவையில் அறையப்பட்டார் - அதாவது, அவர் தாவீதின் குமாரனாக இருந்தும் அதைக் காட்டிலும் உயர்வான உறவுமுறையொன்றை அவர் பெற்றிருந்தார். அவருக்குத் தாவீதுடன் இருந்த தொடர்பினால் அல்ல, ஆனால் தேவனுடன் அவருக்கு இருந்த உறவுமுறையினாலேயே அவரது தெய்வீகத்துவம் வந்தது. இயேசுவை மரித்தோரில் இருந்து தேவன் எழுப்பியதின் மூலம் இயேசுவின் உரிமைகோருதலைக் கனப்படுத்தினார். இந்த வசனப் பகுதியானது இயேசு கிறிஸ்துவின் மனிதத்துவம் மற்றும் தெய்வீகத்துவம் ஆகியவற்றிற்குத் திடமான பாறை போன்ற ஆதாரமாக நிலைநிற்கின்றது. இது "இயேசு கிறிஸ்து நமது கர்த்தர்" என்ற நபரை தேவனுடைய குமாரன் என்று அழைத்து அவரது மனிதத்துவத்தையும் தெய்வீகத்துவத்தையும் இணைக்கின்றது.

மாம்சத்தின்படி இயேசு தாவீதின் சந்ததியில் "பிறந்தவர்" என்று பவுல் கூறினார். பிறப்பு என்பது தொடக்கத்தைக் குறிப்பிடுகின்றது. இருப்பினும், கிறிஸ்துவின் ஆவியைக் குறித்து அவர் தேவனுடைய குமாரனென்று "பலமாய் ரூபிக்கப்பட்டார்" என்று பவுல் கூறினார். இது ஒரு தொடக்கத்தைக் குறிப்பிடுவதில்லை. நாசரேத்தூர் இயேசுவில் அவரது பிறப்பில் தொடங்கிய அந்த மனிதத்துவம் மற்றும் தேவனோடிருந்த மற்றும் தேவனாயிருந்த தெய்வீகத்துவம் ஆகியவை ஒன்றாகுவதை நாம் காண்கின்றோம். அவருக்குள் - அவருக்குள் மட்டுமே - தேவன் மாம்சத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்டதை நாம் காண்கின்றோம்.

அவரது ஊழியங்கள் அவர் தேவனாக இருப்பதை அறிவிக்கின்றன

இயேசுவின் சொந்த கூற்றின்படி, அவர் இங்கு பூமியில் இருக்கையில்

செய்த ஊழியங்கள் வேறு எவராலும் ஒருபொழுதும் செய்யப் பட்டிருந்ததில்லை. அவர், "வேறொருவரும் செய்யாத கிரியைகளை நான் அவர்களுக்குள்ளே செய்யாதிருந்தேனானால், அவர்களுக்குப் பாவமிராது" (யோவா. 15:24அ) என்று கூறினார். அவர் தமது ஊழியங்களைத் தமது தெய்வீகத்துவத்தினை நிரூபிக்கப் போதுமான ஆதாரங்களாகக் கருதினார்; அவர், "நான் நிறைவேற்றும்படிக்குப் பிதாவானவர் எனக்குக் கற்பித்ததும் நான் செய்து வருகிறதுமான கிரியைகளே பிதா என்னை அனுப்பினார் என்று என்னைக் குறித்துச் சாட்சி கொடுக்கிறது" (யோவா. 5:36) என்று கூறினார். இந்தக் கிரியைகள் கிறிஸ்துவின் தெய்வீகத்திற்குப் போதுமான மற்றும் ஏராளமான சாட்சியமாய் இருக்கின்றது. விசுவாசியாதவர்கள் யாவரும் ஆக்கினைத் தீர்ப்புக்கு உட்படுகிறார்கள். அவர், "நானே அவர் என்று நீங்கள் விசுவாசியாவிட்டால் உங்கள் பாவங்களிலே சாவீர்கள்" (யோவா. 8:24) என்று கூறினார்.

அசுத்த ஆவிகளின் மீது வல்லமை

அசுத்த ஆவிகளின் மீது இயேசு செலுத்திய அதிகாரமானது மனிதப் பிறவிக்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமைக்கு நிரூபணமாய்/ஆதாரமாய் இருக்கின்றது. பெயல்செபூலினால் அவர் அசுத்த ஆவிகளைத் துரத்தினார் என்று குற்றம் சாட்டப்பட்ட பொழுது, அவர், "பலவானை முந்திக் கட்டினாலொழிய, ஒருவனும் பலவானுடைய வீட்டுக்குள் புகுந்து, அவன் உடைமைகளைக் கொள்ளையிடக் கூடாது; கட்டினானேயாகில், அவன் வீட்டைக் கொள்ளையிடுவான்" (மாற். 3:27) என்று கூறினார். இவ்விடத்தில் அவர் மனிதத்துவத்திற்கு அப்பாற்பட்ட வல்லமையை உரிமைகோரினார்.

இயேசுவின் பிரசன்னமே அசுத்த ஆவிகளுக்குத் தொந்தரவாய் இருந்தது. கப்பர்நகூமில் இருந்த ஜெப ஆலயத்தில் அசுத்த ஆவி ஒன்று, "எங்களைக் கெடுக்கவா வந்தீர்? உம்மை இன்னார் என்று அறிவேன், நீர் தேவனுடைய பரிசுத்தர்" (மாற். 1:24ஆ) என்று சத்தமிட்டது. இன்னொருவர், "நீர் தேவனுடைய குமாரன்" (மாற். 3:11) என்று கூறினார். அசுத்த ஆவிகள் தங்களை அழிப்பவர் அவர் என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டன; அவைகள், "காலம் வருமுன்னே எங்களை வேதனைப்படுத்த இங்கே வந்தீரோ?" என்று கேட்டன (மத். 8:29). இவ்வசனப் பகுதிகள், தேவனுடைய வல்லமையைக் காட்டிலும் அவரது வல்லமை குறைவானதல்ல என்று நிரூபிப்பதுடன், அசுத்த ஆவிகள் தங்களின் தண்டனை வருகின்ற போது எதிர்கொள்ள வேண்டிய தேவகுமாரன் அவரே என்று இயேசு கிறிஸ்துவைப் பற்றிப் புரிந்து கொண்டதையும் காட்டுகின்றன.

பாவங்களை மன்னிப்பதற்கு அதிகாரம்

இயேசு பூமியில் இருக்கையில் பாவங்களை மன்னித்தார், லூக். 5:20, 21ல் இதைப் பற்றி வேதபாரகரும் பரிசேயரும் சரியாகவே கூறினர், தேவனைத் தவிர வேறொருவராலும் பாவங்களை மன்னிக்க முடியாது. இயேசு ஒரு மனிதனிடத்தில், "உனது பாவங்கள் மன்னிக்கப்பட்டன" என்று

கூறிய பொழுது, அவர்கள் அவர் மீது தேவதூஷணக் குற்றம் சாட்டினர். அவர் தமக்குப் பாவங்களை மன்னிக்கும் அதிகாரம் உண்டு என்று நிரூபிப்பதற்காக அவர்களின் கண்களுக்கு முன்பாக அம்மனிதனைக் குணப்படுத்தினார். (மத். 9:2-8 மற்றும் மாற். 2:1-12 ஆகியவற்றையும் காணவும்.) இந்த நிகழ்ச்சியானது இரண்டு சத்தியங்களை நிரூபித்தன. முதலாவது, தமது சொந்த வல்லமையினால் வியாதியஸ்தரைக் குணமாக்கும் ஒருவர், பாவங்களையும் மன்னிக்க முடியும். இரண்டாவது, இயேசு பாவங்களை மன்னிக்க முடிந்திருந்ததால் (தேவன் ஒருவரைத் தவிர வேறு எவரும் இதைச் செய்ய முடியாது) அவர் தேவனாக இருந்தார்.

வரையறையற்ற வல்லமை

அவர் புயலை அமர்த்தியது, ஐந்து அப்பங்கள் மற்றும் இரண்டு மீன்கள் ஆகியவற்றைக் கொண்டு ஐயாயிரம் பேருக்கு உணவளித்துப் பின் எஞ்சிய துணுக்குகளைப் பன்னிரெண்டு கூடைகள் நிறையச் சேர்த்தது, தண்ணீரின் மேல் நடந்தது, மற்றும் மரித்தவர்களை மறுபடியும் உயிருடன் எழச் செய்தது ஆகியவற்றை மறுகண்ணோட்டமிட நமக்கு இவ்விடத்தில் காலம் தடை செய்கின்றது. இந்த நிகழ்ச்சி ஒவ்வொன்றின் அடிப்படையிலும் எடுக்கக் கூடிய நீதியான முடிவாக இருப்பது இயேசு மாம்சத்தில் தேவனாக இருந்தார் என்பதே ஆகும். நாசேரத்தூர் இயேசுவின் நாமத்தை அறிக்கையிட்டு (அழகு வாசலின் அருகே பிறவிச் சப்பாணியைப் பேதுரு அப். 3:6ல் குணப்படுத்திய போது செய்தது போல) செய்தது தவிர, எந்த ஒரு மனிதரும் எந்தக் காலத்திலும் இப்படிப்பட்ட எந்த ஒரு அற்புதமும் நிகழ்த்த முடியவில்லையாதலால் இயேசு மாம்சத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவனாக இருந்தார் என்று நாம் முடிவு செய்வதில் சரியானவர்களாய் இருக்கின்றோம் என்பது நிச்சயமே ஆகும். வேறு எவரும் இப்படிப்பட்ட ஒரு வல்லமையை நேரடியாக செயல்படுத்த முடியாதிருந்தது.

முடிவுரை

இயேசு தேவனுடைய குமாரன், மாம்சத்தில் வெளிப்படுத்தப்பட்ட தேவன் என்ற ஆய்வுப் பொருளானது சுவிசேஷத்தின் இருதயம் போன்ற மையப் பகுதியில் உள்ளது. அது, மற்ற எல்லாம் நிலைநிற்கும் அஸ்திபாரமாய் உள்ளது. இந்த சத்தியத்திலிருந்து சோதனை வேளைகளில் நம்மை நிலை நிறுத்துவதற்கு ஊக்குவிக்கும் பல பாடங்களை நாம் வெளிக் கொண்டு வரலாம்.

முதலாவது, இயேசு மோசேயைக் காட்டிலும் பெரியவராய் இருக்கின்றார் என்ற உண்மையின்மீது யூதத்துவத்தைக் காட்டிலும் கிறிஸ்தவம் மேன்மையானது என்பது அமைந்துள்ளது. இயேசு தேவனுடைய குமாரனாக இருந்தார்; மோசே அப்படியிராதிருந்தார். இது எபிரெய நிருபத்தில் விரிவாக விவாதிக்கப்பட்டுள்ளது.

இரண்டாவது, தூதர்களுக்கு மேலான ஒரு உயர்வை நாம் பெறுவோம் என்ற நமது நம்பிக்கையானது, இயேசு மாம்சத்தில் தேவன் என்ற

சத்தியத்தின் மீது நிலைநிற்கின்றது. அவர் ஒரு எடுத்துக்காட்டாக அமைக்கப்பட்டுள்ளார்; நாமும் உயர்த்தப்படுவோம் (1 கொரி. 15:20-22; 1 பேது. 5:6) என்பதற்கு நிரூபணமாக அவர் முதற்பலனாக இருக்கின்றார். அவருடன் நமக்கு ஒரு சுதந்திரம் கொடுக்கப்படும், அது மாசற்றதும் வாடாததுமாக பரலோகத்தில் வைக்கப்பட்டிருக்கிறது (1 பேது. 1:4, 5).

மூன்றாவது, தேவன் மாம்சமாகி, மனிதர்கள் மத்தியில் வாழ்ந்தது அவர் இழந்து போனவர்களின் மீது கொண்டுள்ள அன்பைச் செயல் விளக்கப் படுத்துகின்றது. இவ்விடத்தில் மனிதரைத் தேடும் தேவனின் சித்தரிப்பு ஒன்றை நாம் பெறுகின்றோம். தேவனைத் தேடுவது மனிதரின் கடமை என்பதைப் பற்றி அதிகம் கூறப்பட்டுள்ளது; ஆனால் தேவன் இழந்து போனதைத் தேடவும் இரட்சிக்கவும் வந்ததால் மட்டுமே தேவனைத் தேட வேண்டியது மனிதனுடைய கடமையாயிற்று (லூக். 19:10). மனுஷகுமாரன் "ஆபிரகாமின் சந்ததிக்கு உதவியாகக் கொடுத்திருக்கையில்" (எபி. 2:16) விழுந்து போன தூதர்களுக்கு உதவாமல் அவர்கள் மீது கடந்து சென்றார். அவர் தூதர்களையல்ல மனிதர்களையே அன்புகூர்ந்து தூக்கியெடுத்தார்.

நான்காவது, தேவன் மாம்சத்தில் வந்து, மனிதர்களிடையே வாழ்ந்து, மற்றும் மனிதருக்காக மரித்தது என்பது தேவனுடைய பார்வையில் மனிதர் எவ்வளவு மதிப்பு மிக்கவர் என்பதைக் காட்டுகின்றது. மனிதர் என்பவர் ஒரு குருவி அல்லது ஒரு செம்மறியாட்டைப் பார்க்கிலும் அதிகம் மதிப்புள்ளவராவார் என்று இயேசு யூதர்களுக்குப் போதித்தார். மனிதருக்காக அவர் மரித்தார், நமது இடத்தில் அவர் ஜீவனைக் கொடுத்தார் என்ற உண்மையானது அவர் தம்முடைய ஜீவனைக் காட்டிலும் நம்முடைய ஜீவனை மிக உயர்வாக மதித்தார் என்பதைச் சுட்டிக்காட்டுகின்றது. அவர் நம்மை - நரகத்திலிருந்து மட்டுமல்ல, இந்த வாழ்வின் பாவங்களிலிருந்தும் - இரட்சிக்க விரும்புகின்றார், அதினால் நமது வாழ்வானது இப்பூமியில் எவ்வளவு முடியுமோ அவ்வளவு தகுதியானதாகலாம். நாம் பாவத்தில் வாழ்ந்தால், தகுதியற்றவர்களாய் இருக்கின்றோம். அவருக்காக வாழ்வது என்பது மட்டுமே நமது வாழ்வைத் தகுதியுடையதாக ஆக்குவதற்கான ஒரே ஒரு வழியாகும்.

குறிப்புகள்

[1]Justin Martyr, *Dialogue of Justin, Philosopher and Martyr, with Trypho, a Jew* 48. Alexander Roberts and James Donaldson, eds., *The Ante-Nicene Fathers: Translations of the Writings of the Fathers down to A.D. 325,* rev, and arr. A. Cleveland Coxe (Grand Rapids, Mich.: Wm. B. Eerdmans Publishing Co., 1957). [2]Ibid, 49.